

gen til det Heles Bedste". Derksom altsaa de Herrer, der have stillet dette Forslag til en Adresse, nu faae et lignende Svar, saa vide vi jo i Forveien, at de ville være tilfredse dermed. (Stemmer: Ja!). Resultatet synes ogsaa at have været meget gunstigt den Gang; thi det selv samme Ministerium, som nu angribes saa bestemt, har, efter hvad det ærede Medlem selv oplyste i Dag ved sin Oplæsning af et tidligere Manifest fra det Parti, hvortil han hører, i den første Samling, i hvilken Ministeriet tiltraadte Regjeringen, nemlig i den Samling, som sluttede omkring i Juni 1870, opnaaet et „ret tilfredsstillende Udbytte". Naar, saaledes som Sagerne stille sig, synes jeg ikke, at dette er saa daarlig en Karakter endda, og navnlig efter de mange Dagsordener, som erklære det for umuligt at opnaa et „tilfredsstillende" Resultat, maas denne Betegnelse af „ret tilfredsstillende" jo endogmaa stille sig i et meget helbtigt Lys. Det lykkedes altsaa det daværende Ministerium at bringe de den Gang til en snarlig Afslutning modne Sager til Afgjørelse, og Resultatet var „ret tilfredsstillende"; men hvorledes er det nu gaaet siden, thi det er jo altsaa efter denne Tid, at Banfelighederne egentlig ere komne? Derom udtaler nu Adressen, at Folkethinget har viist sin Beredvillighed i Gjæringen, og dette skildres herefter væsentlig paa en negativ Maade. Det siges, at Folkethinget ikke lod sin „gode Villie paavirke af, at allerede Sammensætningen af Ministeriet Holstein uundgaelig maatte søække det i Adressen udtalte Saab." Det vilde da ogsaa have været ubilligt, thi naar dette Ministerium gjorde sit Prøvestykke med et „ret tilfredsstillende Resultat", saa vilde det dog have været ubilligt alligevel at lade sin gode Villie paavirke af, at man ikke kunde lide Sammensætningen af Ministeriet. Der tales endvidere om, at Thinget „gik rolig til sin Gjæring", at det „ikke reiste Modstand mod noget Forslag, fordi dette var udgaaet fra et Ministerium, som ikke var et Udtryk af Thinget", samt at Thinget endog ofte lempede sine Meninger efter Ministeriets. Dette vil altsaa med andre Ord sige, at de Herrer, der vedtage denne Adresse, sige: I Grunden havde vi været berettigede til at møde Ministeriet Holstein, der ved sin Sammensætning ikke var et Udtryk af dette Things Flertals Villie, med en Opposition, som sagde Nei til Alt, hvad det foreslog eller gjorde, blot fordi det var Ministeriet Holstein. Det ligger i den Ros, som de Herrer tilegne sig gennem Adressen, at de vilde have været berettigede til en saadan Optraeden, og at de vilde have fundet, at en saadan Optraeden ikke gif udenfor den konstitutionelle Besøielse, som tilkom dem. Jeg tillader mig dog at tro, at saaledes har Forholdet ikke hidtil været opfattet her i Landet, og at det vilde være høist ubelidt, om det nogensinde blev opfattet paa denne Maade, thi det vilde mere end noget Andet føre til, at al

mulig Lovgivningsvirksomhed gif istaa, dersom dette, at man havde Noget imod et Ministerium, skulde bevæge til ubetinget Forkastelse af Alt, hvad det foreslog, og det vilde borttage en af Forudsætningerne for hele det konstitutionelle Liv, nemlig den gjensidige Eftergiven og Lempen i god Forstaaelse uden forudfattet ond Villie. Naar Adressen nu siger, at Thinget „ofte har lempet sine Meninger efter Ministeriets", saa gad jeg dog egentlig gjerne se dette lidt nærmere paavist ved Exempler; jeg vilde nok se, hvad dette „ofte" i Bifælgigheden betyder. De Herrer maa jo have et rigt Materiale til deres Naadighed, og det kan altsaa neppe være dem vanskeligt at paavise den Mangfoldighed af Leiligheder, hvor de saaledes have lempet deres Meninger efter Ministeriets, og hvor de have lagt deres Beredvillighed for Dagen. Det er ikke fremkommet hidtil, og jeg ønskede gjerne at se Noget derom, thi mig forekommer det, at de Herrer netop have gjort det Modsatte. Der tales om, at Rigsdagen eller Folkethinget har viist et særligt Maadehold derved, at det har indbragt de forskjellige Lovforslag, i hvilke der nu er vedtaget Dagsordener „i en uforandret Skikkelse". Der gjøres altsaa Raad paa Umerkendelse, fordi Thingets Flertal ikke har affattet disse Lovforslag i en endnu stærkere Skikkelse end tidligere. Jeg tillader mig at tro, at denne Bemærkning til Maadehold ikke har noget Stort paa sig, al den Stund det lige fra det Dieblit, disse Forslag indbragtes, var givet, at hverken Regjeringen eller Landstinget vilde gaa ind paa dem, og jeg tillader mig ogsaa at tro, at dette har for de Herrer været det Væsentlige. Et æret Medlem her overfor (Zahle), der stundom siger mere end tjenligt er for hans Venner, yttrede forleden Dag, at det egentlig er mærkeligt, at Regjeringen ikke bringer saadanne Lovforslag som f. Ex. de geistlige over til Landstinget og siger: Skynd Jer for Himlens Skyld at tage disse Forslag; thi hvis I ikke tage dem i den Form, hvori de nu foreligge, ville de komme til at foreligge fra Folkethingets Side i en Form, der er endnu mere afvigende fra det første Udlaft! — eller som han yttrede senere: Tage I ikke Loven nu, bliver den meget værre næste Gang. Jeg tror, der skjuler sig en dyb Sandhed i denne Uttring af det ærede Medlem, og at han, uden at ville det, her har lagt Fingeren paa en Tanke, der rører sig paa Bunden af Hjertet, ikke hos alle de Herrer, men hos nogle af dem, og fortrinnsvis hos dem, der have den mest afgjørende Stemme, nemlig at det for dem er nok til at tage Glandsen bort af et Forslag, at Ministeriet tiltræder det, og at deres Forslag ere dem høere i samme Grad, som de ere uantagelige for Ministeriet. Hvis nogen Regjering vovede det Experiment, som det ærede Medlem for Kingsted anbefalede, vilde Følgen let kunne blive, at man bagefter erklærede sig fuldstændig utilfreds med det, som man tidligere havde